ARAB

PARHAM RAHIMZADEH

ARAB

2021 Prometheus Amsterdam

Voor Moreno, Bassie en Ashley. Onze broederschap gaat verder dan de zon en de sterren.

Eerste druk maart 2021
Tweede druk maart 2021

© 2021 Parham Rahimzadeh
Omslagontwerp Jan van Zomeren
Foto's omslag Robin de Puy
Zetwerk Mat-Zet bv, Huizen
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 4758 7

Als een gek sprint ik op mijn blote voeten de trap af naar beneden.

'Dit gebeurt niet, dit is niet echt.'

Mijn hart bonkt, net als mijn voeten op de koude stoeptegels.

Ik heb alleen een joggingbroek aan, mijn witgouden ketting met plakkaat bungelt heen en weer aan mijn nek.

Er is een menigte om hen heen verzameld. Ik wurm me manisch tussen de mensen door.

Ik kom tot stilstand.

Hij ligt met zijn hoofd op haar knieën.

Een rode streep siert zijn hoofd als een kroon.

De druppels kleuren zijn ogen rood.

Hij ademt nog.

'Help hem, please,' zegt ze met een spierwit gezicht.

De mensen om ons heen hebben 112 al gebeld.

Ik doe mijn handen op zijn wond om het bloeden te stelpen.

Aan de overkant ligt iemand anders op zijn buik, met zijn gezicht in een plas bloed.

Hij is omringd door witte bloemen en witte blaadjes die baden in de rode vloeistof.

'Wat de fuck heb je gedaan? Waarom kon je het niet loslaten?'

Track I: Tjappies & Mammies

28 februari 2005

Soms vliegen mijn gedachten weer naar die dag. Op van die willekeurige momenten. Misschien juist omdat ik het probeer te verdringen. Ik stop dan gelijk met waar ik mee bezig ben. Dit is zo'n moment. Vakkenvullen in de Albert Heijn. Omringd door andere vijftienjarige vakkenvullers met puisten die op knappen staan. En een groep van dertig- à veertigers die fulltime in een supermarkt werken. Hoe kun je zo eindigen in je leven? Het is zo uitzichtloos. Alsof je vast blijft haken in de tandwielen van het leven. Na twee maanden ben ik het al zat. Baba houdt me streng in de gaten nadat het vorig jaar misging. Snel geld, ik wil terug naar snel geld. Hier verdien ik een slavenloon. Wat ik hier in een maand verdien, verdiende ik toen binnen een paar dagen.

Vakkenvullen, spiegelen, vakkenvullen en spiegelen totdat ik een ons weeg. Zodat de schapen de producten niet over het hoofd zien.

'Moet er wel voor zorgen dat alles goed staat,' mompel ik. Volgens mij is dit echt de hel. Ik denk dat de politie me per ongeluk door m'n kop heeft geschoten.

Waarom zei ik ook ja tegen die fucking Wigger om iets te doen wat ik nog nooit met hem had gedaan? Ik had niet uit

mijn comfortzone moeten treden. Dealen ging zo goed. En het gaat nog steeds goed. Ik heb er nu alleen minder tijd voor. Ik sta twee keer per week in deze kutsupermarkt.

Mo en Gi zeiden nog zo: 'Betrek Brian de Wigger er niet bij. Je hoeft geen protegé te hebben. Hij is een sukkel. Je kan geen soldaat van hem maken.' Ze hadden gelijk. Nu kan ik geen ov'tjes meer plegen.* Niet binnen twee jaar in elk geval.

De ibahesj** loeren naar me, door een 'echte baan' te hebben laat ik ze zien dat ik mijn criminele tienerleven wil beteren. En door goede cijfers te halen op school laat ik Baba zien dat ik het ook meen. Maar dat zou sowieso geen rol spelen. Hoe dan ook ga ik goede cijfers halen op school. Dat had ik Maman beloofd, dat ik net als Bita naar de universiteit zal gaan. Dat is een belofte die ik niet kan verbreken.

'Hé Bas, wat zit je nou te dromen jongen? Je hebt nog vier volle pallets staan. Je wilt toch ook zo snel mogelijk naar huis?' zegt Rick, de assistent-manager. Hij zegt alles met een passief-agressieve toon. Ook is hij de enige die me Bas noemt. Dat geeft hem het gevoel dat hij met één allochtoon minder hoeft te werken. Laatst dacht hij dat hij me een compliment gaf. Ik stond te praten met een klant die vroeg waar iets lag. Kennelijk ging hij als een engerd meeluisteren en ons stilletjes door de winkel volgen. Nadat ik klaar was, zei hij dat ik echt heel goed Nederlands kan praten, dat hij het knap vond dat iemand die niet in Nederland is geboren zich de taal zo goed eigen heeft gemaakt. Ik legde mijn hand op zijn schouder en zei: 'Rick, ik geloof oprecht dat jij het als een com-

---

* Toentertijd straattaal voor overval.

** Marokkaans woord dat letterlijk 'schapen' betekent. Wordt figuurlijk gebruikt voor politie.

pliment bedoelt. Maar ik vat het op als een belediging. Zeg nooit meer zoiets tegen me.' Hij keek me verward aan. Hij kon het niet vatten dat ik zijn supermarkthiërarchie doorbrak en hem aansprak zoals ik elke andere idioot zou aanspreken.

'Ik heb de pallets binnen no time afgewerkt. Maak je maar geen zorgen.'

'Dat is nou mijn sterspeler, ik vertrouw op je!' En met die sukkelige woorden die hij waarschijnlijk ooit heeft geleerd tijdens een managementworkshop van de AH liep hij weer weg, met zijn vieze paardenstaart bungelend achter hem aan. Rick is een vaag type. Hij heeft een leren motorjas maar hij heeft geen motor. In plaats daarvan heeft hij zo'n tweedehands, giftgroene lowriderfiets met roestvlekken. Dat is zo triest. Hij is een volwassen man, maar net als een kind doet hij alsof. Thuis draagt hij zeker ook nog luiers.

Op zich ben ik daarom ook wel blij om bij de AH te werken. Zo zie ik wat ik nooit wil worden: Een veertigjarige, kalende single vent met een vies paardenstaartje die in een kutflatje in Schiedam woont, in een kutsupermarkt werkt waar hij twintig jaar geleden begon als vakkenvuller en waar hij ook nooit meer weg zal gaan, waarschijnlijk zei hij altijd 'dat dit maar tijdelijk is'. En dat hij 'helemaal niet hoeft te studeren om succesvol te worden'. Daarom moet je Midden-Oosterse ouders hebben. Die helpen je gelijk uit die droom. Je moet minstens een dokter of advocaat worden, anders ben je een schande voor de hele familie.

Rick gaat waarschijnlijk met pensioen hier. Hij heeft nooit echt geleefd en dat zal hij ook nooit doen. Zijn leven is zo voorbij. Als hij terugkijkt naar wat hij allemaal heeft gedaan, ziet hij niks memorabels terug. Hij ziet hoe hij al die jaren verlangde naar een motor. Maar in plaats daarvan alleen

geld genoeg had om een motorjack te kopen en een tweedehands lowriderfiets. Rick leeft een leven dat altijd net te weinig is.

Zo veel mensen kunnen zíjn leven beter benutten. Ik zou zijn leven nemen als dat zou betekenen dat ik Maman ermee terugkreeg. Ik zou er niet eens aan twijfelen. Mensen als Rick zijn mijn motivatie. Ik zal nooit zo eindigen. Ik wil een generaal zijn met een leger dat mij blindelings volgt. Met mensen die van me houden en me bewonderen. Die de grond waarop ik loop kussen. Ik wil een koning te rijk zijn en Schiedam ontvluchten.

Na mijn dienst kleed ik me thuis even om. Ik trek mijn gevangenistenue uit en doe een T-shirt aan van Billionaire Boys Club. Dat heb ik van Benyamin gekregen. Het is een van mijn lievelings-T-shirts, ik heb het deze week al een paar keer aangehad, maar ik spuit genoeg parfum en deodorant om de zweetgeur te maskeren. Het is vrijdagavond en ik ga met de jongens naar Rotterdam.

We gaan proberen om de Hollywood binnen te komen. Dat gaat wel moeilijk worden, vier puberale allochtonen zonder vrouwen. De portiers staan daar niet om te popelen. Het wordt vast weer eens geweigerd.nl.

Maar ik heb afleiding nodig. Ik wil niet aan haar denken. Ik krijg haar maar niet uit mijn kop. Ik mis het om tegen haar zachte lijf aan te liggen. Ik mis het dat mijn lakens doordrongen zijn van haar geur. Nilofar vond het nooit erg als ze bij ons was, ze vertelde het nooit aan Baba. Het was ons kleine geheimpje. Sinds ze weg is kan ik niet meer slapen. De wallen onder mijn ogen zijn groter dan die van Wim Kok. Ik moet haar weer hebben.

Mijn deur staat op een kier en vanuit mijn kamer roep ik naar Baba dat ik met de jongens naar buiten ga.

'Doe de deur zachtjes open wanneer je thuiskomt. Morgen heb ik weer storingsdienst. En niet weer in de problemen komen met de politie. Ik kom je niet weer van het bureau halen!'

Sinds het hele DSB Bank-gebeuren moet hij in het weekend zwart gaan werken om aan het einde van de maand wat over te houden. De bank ging failliet. Hij had zijn tweede hypotheek daar afgesloten. Na het faillissement begon de curator bij alle simpele zielen schulden te innen. Baba was een van die simpele zielen. Nu zit Baba in de schuldsanering en krijgt hij misschien maar tweehonderd euro per maand om van te leven. Hij werkt in de weekenden om simpelweg te kunnen overleven. Ik probeer Nilofar en Baba iedere maand wat geld te geven zodat ze normaal kunnen leven. Maar met hasj gaat het allemaal te langzaam. In de buurt zie ik jongens die coke verkopen en flink verdienen. Ik moet hun voorbeeld volgen.

Soms voelt het alsof Baba mijn opdrachtgever is en ik eigenlijk voor hém deal. Hij is niet vies van het geld dat ik in de lade stop. Hij verwacht dat ik 'werk' en ook nog eens mijn vwo-diploma haal. Ik ben zo jaloers op mijn leeftijdgenoten die allemaal niet in deze shit zitten. Ik wil deze verantwoordelijkheid niet. Baba hoort voor mij te zorgen en niet andersom. Ben en Bita zijn te beroerd om mee te helpen. Ben heeft na twee jaar nog steeds niet met Baba gepraat en Bita is te druk met haar opleiding. Ze krijgt ook echt niks betaald voor haar coschappen.

Ik vraag me af wat Ben vanavond doet. Misschien heeft hij wel ergens een dj-optreden. Hij vertelt me wel eens over de Now&Wow, en over de meiden daar. Ik ben niet meer zo verlegen als vroeger. Ik kan nu makkelijk op meiden afstappen.

Mo en Izzy hebben daar ook geen moeite mee. Gi daarentegen is wel terughoudend. Ik zie hem bijna nooit meisjes versieren.

Beneden voor de flat pak ik mijn scooter. Het is geen dure scooter – geen Vespa, geen Gilera die 100 kilometer per uur kan. Het is van een gaar merk, een beetje lomp en niet zo mooi aerodynamisch gevormd. Maar zo val ik niet op bij de politie. Ik heb nog geen scooterrijbewijs. Ik ben ook nog niet oud genoeg om die te halen. Izzy en Mo wel.

Ik heb mijn dikke zwarte The North Face-pufferjas aan, doe mijn helm op en rijd naar de jongens toe. Die staan beneden op me te wachten bij de flat van Mo en Gi.

Ik kom aangereden en als een vlek op mijn netvlies zie ik dat Izzy weer een nieuwe scooter heeft, een gloednieuwe oranje Vespa met een chromen sierstrip. Gi gaat achterop zitten op Mo's donkerblauwe Gilera.

Ik zet de motor van mijn scooter uit en doe mijn helm af. Mijn neusgaten worden overmeesterd door de Jean Paul Gaultier-parfum die Izzy op zichzelf, Mo en Gi heeft gespoten. Izzy heeft Dior-schoenen aan, een grijze D&G-plakkaatbroek en een Iceberg-jas met Goofy erop.

'Zo, de prins regelt die mooie scooters weer alleen voor zichzelf.'

'Sammy, niet huilen. Je weet hoe het gaat. Als ik eet, zorg ik ervoor dat jullie ook eten. Maar het is nu geen goed idee voor jou om op een mooie scooter te rijden. Nu je je buurtpaspoort hebt gekregen van Bureau HALT.'

Bijna iedereen in de buurt is wel eens een keer opgepakt en heeft wel eens in het huis van bewaring of in de gevangenis gezeten. Schiedam-Groenoord is een hofleverancier van criminelen.

Het is ongeveer een halfuur rijden met de scooter naar de Fotto*. We parkeren de scooters bij het tankstation tegenover de Hollywood. In mijn buddy heb ik een fles wodka en Mo en Izzy zijn een paar joints aan het draaien. Gi tikt me aan tegen mijn zij en laat zonder dat de rest het ziet een zakje pillen zien.

'Sammy, kijk wat ik heb geregeld bij een mattie van me.'

Argwanend kijk ik naar het zakje.

'Wat zijn dat voor pillen dan?'

'Het is xtc,' antwoordt Gi.

'Wat de fuck moeten wij met xtc, we zijn toch geen boeren die pillen slikken?'

'Is toch ook niet voor ons ah, junkie. We kunnen vanavond kijken of we ze kwijt kunnen raken.'

'Moet die mattie van jou er niks voor hebben dan?'

'Nee, hij zei "kijk maar of je ze kwijt kan, dan praten we verder,"' zegt Gi zonder dat de rest het hoort.

'Voor niks gaat de zon op,' antwoord ik hem terug.

Ik gebaar naar hem dat hij het zakje weg moet stoppen.

We drinken wat moed in en roken wat groene extase voordat we de rij in gaan.

'We moeten wel paar chimeids** fixen om binnen te komen,' zegt Gi nadat hij een slok van de wodka neemt.

'Je lijkt vandaag op een microfoon. Was je te gierig om naar de kapper te gaan? Anders had je nu een gekke wave en opscheer als Mo. Je bent zeker bang dat ze je weigeren door die kutkop van je,' zegt Izzy grappend.

'Dat zou ik inderdaad zijn als ik op je moeder zou lijken,' zegt Gi.

---

* Een Surinaams woord dat in deze context refereert aan Rotterdam Centrum.

** Surinaams voor meisje.

Mo en ik barsten in tranen uit van het lachen.

'Hou je bek shmetta*,' zegt Izzy opgefokt.

'Niet huilen, je moet ook kunnen incasseren,' zegt Mo lachend om de boel te sussen.

We lopen langs de rij en scouten meiden om naast te kunnen staan. Izzy spreekt twee Nederlandse dorpse chicks aan, achter in de rij.

'Izzy, demp die Mocro in je en wees meer de Jahudi**. Deze chicks houden niet van Mocro's, dat zie je toch?'

'Komt goed broertje, ik heb dit onder controle.' Izzy denkt dat hij een vrouwenverslinder is, maar het gaat algauw mis. Hij knijpt beiden in hun billen, en als ze er wat van zeggen noemt hij ze gelijk hoeren en loopt hij weg. Zoals verwacht, een kans verpest.

'Izzy, blijf maar hier met je rotkop en kijk hoe de meester het doet,' zegt Mo.

Van een afstand bekijk ik hoe Mo de twee Nederlandse meiden betovert. Mo de magiër, hij is zo glad als een aal. Het lukt hem om met min één te beginnen en toch te scoren. Ook al had Izzy het net bij ze verpest, dankzij Mo kunnen we bij ze aansluiten. Mo heeft die chicks al doen vergeten hoe lomp Izzy net was. Vanavond noem ik hem Alzheimer.

Het wordt algauw een gezellige boel tussen die vier. Er vormt zich een afsplitsing waarbij Gi en ik een duo vormen in de rij en Mo, Izzy en die twee boerinnen een kwartet. In paniek zijn Gi en ik nog op zoek naar twee meiden om mee naar binnen te gaan.

Ik spreek twee gettochicks achter ons aan. Van die types

---

* Marokkaans voor bedrieger.

** Arabisch voor jood.

met babyharen op hun voorhoofd geplakt, die zuigen op een lolly. Ze moeten niks van ons hebben. Zodra ik mijn bek opentrek lachen ze me uit.

'Tfoe, dan niet, domme chicks,' zeg ik gefrustreerd, getart door hun kinderachtige gelach op de achtergrond.

Het is te laat, we zijn al aangekomen bij de portier. Hij kijkt naar Mo en Izzy en de twee Nederlandse meiden. Inmiddels hebben ze het zo gezellig dat die meiden tegen de portier zeggen dat dit hun vriendjes zijn. Dat stelt de portier gerust: hij hoeft zich over twee grijpgrage allochtonen minder zorgen te maken. Ik heb nog nooit in mijn leven een vrouw lastiggevallen. Ik heb zelfs nog nooit gefloten naar een meid. Ik heb het nooit nodig gehad. Ik heb Ben als grote broer, die letterlijk elke vrouw kan krijgen die hij wil. Door de jaren heen heb ik genoeg tips van hem gekregen. Ook al lukt de uitvoering niet altijd.

Mo en Izzy mogen doorlopen. Maar wanneer de portier eenmaal een blik op mij en Gi werpt, begint hij over onze schoenen.

'Sorry jongens, geen gympen vandaag.' Ik heb gloednieuwe Prada American Cups aan en Gi draagt Lanvin-sneakers.

'Maar dit zijn geen gympen. Dit zijn een paar barkies* bij de Shoebaloo vriend.'

De portier lijkt niet onder de indruk. Zonder wat te zeggen doet hij het hek open en gebaart met zijn hand dat we de rij uit moeten.

'Hij lult over onze schoenen, maar zelf mag die iets doen aan die idiote B.A. Baracus-outfit,' zegt Gi gefrustreerd.

'Bek houden, als je nog lopend de rij uit wilt,' zegt B.A. terug.

Mo twijfelt nog en staat bij de ingang, maar Izzy trekt hem

---

* Surinaams voor honderd. Het wordt vaak gebruikt als synoniem van honderd euro.

mee naar binnen. Het boeit ze ook niet meer.

'Fucking honden, samen uit, samen thuis, toch?' zegt Gi, trappend tegen een leeg blikje op de stoep. Lopend langs de rij maken we onze *walk of shame* terug naar mijn scooter.

'Gi, fuck hun. Ik heb nog een plan B.' Maar dat plan hangt wel af van Ben. Het is nog vroeg. Ik hoop dat hij nog thuis is in Crooswijk.

Ik haal mijn pokkie* uit mijn broekzak en bel Ben. De telefoon gaat over, maar verbindt met zijn voicemail. Ik bel nog een keer. Maar hij neemt weer niet op. Dit is weer typisch Ben. Wanneer ik hem nodig heb kan ik hem nooit bereiken.

Gi zit verslagen op mijn scooter.

'Sammy, vanavond gaat het niks meer worden man. Laten we gewoon terugrijden.'

'Nee Gi, we gaan het op zijn minst proberen. Fuck it, we rijden gewoon naar Ben z'n huis.'

'Hij is misschien niet eens thuis. En al is hij thuis, denk je dat hij blij gaat zijn als we voor zijn deur staan? Hij neemt om een reden niet op.'

'Doe niet als een kutje. We hebben niks te verliezen, Gi. De nacht is nog jong. Laten we op avontuur gaan.'

Het is min tien buiten maar ik voel me warm door de wodka. Ik vlieg op mijn scooter. Ik voel me lekker, dit is wel echt goeie wiet.

'Yo Gi, hoe voel je je broertje?'

'Shit, ik voel me buitenaards. Ik wist niet dat je scooter een ruimteschip was.'

Halfdronken en high komen we aan bij Ben thuis. Hij woont op de tweede verdieping in een appartement aan de

---

* Straattaal voor mobieltje.

Schuttersstraat. De helft van de straat staat leeg en de andere helft zit vol met krakers.

Ik ga gewoon naar zijn raam schreeuwen. Ja, dat is wel een goed idee. 'BENYAMIN!' Zo hard als ik kan schreeuw ik naar zijn raam. Gi begint ook mee te doen en mijn solo-optreden verandert algauw in een duet. Na een minuut de longen uit mijn lijf geschreeuwd te hebben, zie ik dat het licht aangaat. Een woeste Ben klapt zijn raam open.

'Wie de fuck is dit?'

'Je allerliefste broertje Sammy,' schreeuw ik terug.

'Hou je fucking bek, Sammy! Wat doe je hier? Ik ben bezig.'

'MC Bassy A, featuring Gilly P en Yamin Ben.'

'Waar de fuck heb je het over, Sammy? Ben je niet goed?'

Tijdens ons geschreeuw loopt er een halfnaakte vrouw naar het raam. Ze draagt een wit topje waarin haar tepels doorschemeren en begint op Ben te leunen. Ze kijkt mij aan, daarna naar Ben en daarna weer naar mij.

Enthousiast roept ze: 'Is dat je broertje? Hij is zo schattig, we waren al klaar hoor schat, kom maar naar boven.' Ze is zo mooi, hoe komt Ben toch altijd aan zulke parels? Hij moet het me echt gaan leren.

'Gi, die chick is zo lekker man. Heb je het gezien?' Gi is niet zo geïmponeerd.

'Ze ziet er prima uit.'

'Heb je vanochtend wel je gezicht gewassen?' vraag ik aan Gi.

'Ja, natuurlijk. Waarom vraag je dat?'

'O, misschien omdat je poep in je ogen hebt.'

'Nee, ga nou niet opendoen!' hoor ik Ben zeggen terwijl zijn stem vervaagt op de achtergrond.

Na een paar seconden stilte gaat de benedendeur open.

Gi loopt achter me aan mee naar boven. In de deuropening staat ze met een strakke boxershort, zijdezachte benen en haar nu al beruchte topje. Ik staar met een gapende bek naar haar borsten. Ze duwt mijn kin omhoog met het topje van haar scherpe nagel, zodat mijn ogen op dezelfde hoogte zijn als die van haar. Gi staat naast me. Hij keek wél heel de tijd naar haar ogen. Gi is niet opgevoed door een stelletje wolven, maar door een Surinaamse moeder die respect afdwingt. Ik, daarentegen, heb de roedel nooit verlaten.

Ik denk niet dat ik eerder zo'n mooie vrouw in levenden lijve heb gezien. Ze heeft lange kastanjebruine krullen, grote bruine ogen en lichte sproeten op een zandkleurige huid. Ben is een *lucky bastard*.

De vrouw steekt haar hand naar me uit. Terwijl ik mijn hand naar haar uitreik om de hare te schudden, raak ik per ongeluk haar zachte borst aan.

'Ik ben Bammy, ik bedoel Bam, ik bedoel Bassam, maar je mag me Sammy noemen.'

Ik word rood. Ze lacht om de knulligheid. Maar zij zou zelfs Hugh Hefner in verlegenheid kunnen brengen.

'Nou, leuk om je te ontmoeten Sammy. Ik ben Soraya. Maar dat had Ben jullie natuurlijk al verteld, hè Ben?' Ben komt uit het niets achter haar staan en knikt koortsachtig zonder dat zij het ziet. In koor roepen Gi en ik beiden 'ja!'

Ben is altijd een mooie jongen geweest. Wat hij ook eet, hij komt maar niet aan. Hij is lang en dun, met een kaaklijn als die van Brad Pitt. Hij lijkt op Tyler Durden in *Fight Club*, maar dan met korte krullen. Hij heeft een bruine moedervlek op zijn linkerwang – net zo groot als een muntje van twee euro – dat om een of andere reden gevormd is als het continent van Zuid-Amerika. Vroeger pestte ik hem altijd om zijn moedervlek en noemde ik hem Señor Mollé. Dan rende hij